

meget og maaske endnu mere end Skibsafgiften trænge til en Revision. Jeg tror virkelig ogsaa, at naar man kunde naae at faae Tolden paa Stenfuld fuldstændig ophævet, hvad der tidligere er foreslaet, vilde man ikke forarges saa meget over de 5 Dres Skibsafgift, som hviler paa en Lønde Kul, men maaske nok tage derimod, altsaa modtage den som en Slags Indsørfelsafgift, naar Kul forøvrigt var afgiftsfri. Egnende Betragtninger vil man nu vel ogsaa kunne gjøre gjældende med Hensyn til andre Varer, f. Ex. Tømmer osv. Altsaa, baade fra et industrielt Synspunkt og iøvrigt, naar henses til de Betragtninger, som hovedsagelig have ført til at reise Indvendinger mod Skibsafgiften, tror jeg, den naturlige Løsning vil være ikke at tage Spørgsmaalet om Skibsafgiften isoleret, men optage det i Forbindelse med Spørgsmaalet om Toldafgiften. Man maa ogsaa lægge Mærke til, at disse to Afgifter have historisk været sammenknyttede i vor Ret, som de ere det endnu den Dag idag. Loven af 4de Juli 1863 omhandler baade Told- og Skibsafgift, hvilket allerede skete i 1838 og endnu tidligere, og de Forslag, som senere ere blevne forelagte, navnlig Forslaget i 1873—74, omfatte baade Told- og Skibsafgifter, og forsaavidt Lovforslag om Skibsafgiften tidligere er blevet forelagt særskilt, er der i alt Fald, hvis jeg ikke feiler, samtidigt forelagt Forslag til Lov om Toldafgifter. Altsaa, den historiske, den naturlige anvisne Vej at gaa frem paa, det er ikke at tage hvermt enkelt af disse Spørgsmaal for sig, men derimod at tage disse Afgifter op under Et. Den Optattelse, som vi have tilladt os at udtale i Dagsordenen, er ogsaa fuldstændig overensstemmende med, hvad der er udtalt af Flertallet i en tidligere Betænkning. Men naar man altsaa kommer til den Erkjendelse, at der er de Afgifter, som trænge til en Rempelse, efter Omstændighederne Retsættelse, ikke blot for Skibsafgiftens Vedkommende, men ogsaa for Toldafgiftens Vedkommende, og at det vilde være unaturligt — i alt Fald give Anledning til Kritik —, om man vilde foretrække en af disse Afgifter fremfor de øvrige, men at Spørgsmaalet helst maa løses under Et, saa opstaar naturligen det andet Spørgsmaal: Hvorledes skal der saa skaffes Statskassen Erstatning for disse Afgifter, som den saaledes mister? Og da komme vi navnlig til Spørgsmaalet om Tilveiebringelse af en anden Bestatning paa Brændevin. Altsaa, den naturlige, rigtige Betragtning fører til at optage under Et Spørgsmaalet om de Afgifter, som det formentlig kunde være ønskeligt at lempe og nedsette, at se paa dem som i en samlet Sunn, og paa den anden Side at undersøge, hvilke Statter der kunde tænkes at yde Statskassen Ekvivalent for disse Afgifter, og derved kommer Tanken jo, som sagt, naturligen navnlig hen

paa Brændevinsfatten. Det er jo en Kjendsgjerning, at denne Skat nu kun indbringer endog kun ontrent Halvdelen af det, som den oprindeligt var bestemt til at indbringe, og at saaledes en tilsyneladende Forøgelse deraf i Virkeligheden kun vil være en Tilbageførelse af det Belsb, som det fra først af var bestemt, at den skulde indbringe Statskassen. Der er jo ogsaa det Særlyd, at medens andre indirekte Afgifter voxe, tager Brændevinsafgiften af, uden at dog Produktionen aftager, hvilket aabenbart viser, at der er noget Abnormt i denne Ordning. Det er jo ogsaa samstemmende med den historiske Udvikling, forsaavidt jo netop Spørgsmaalet om Skibsafgiftens Retsættelse i 1871—72 var sat i Forbindelse med en Skat paa Brændevin, som var bestemt til at yde Statskassen Veberlag for denne Afgift. Ved altsaa at medtage en saadan Afgift vil man kun gaa i det engang anvisne Spor. Ud den Vej er altsaa Udvalgets Flertal kommet til den Betragtning, at vi ikke kunne gaa ind paa Forslaget, saaledes som det foreligger, og at vi heller ikke kunne forsøge at gjøre det brugeligt ved at stille Vædringsforslag; thi de Vædringsforslag, som vi kunne stille, kunne i det høieste gaa ud paa at optage Spørgsmaalet isoleret, saaledes som det foreligger, og skaffe saadanne Rempelser eller Retsættelser i Skatten, som fra et fiskalt Synspunkt fandtes forsvarlige, men det er ikke denne Ordning, vi ville foretrække. Vi ville foretrække, at dette Spørgsmaal optages i Forbindelse med andre Afgifter, naar man har undersøgt, hvilke Rempelser det var ønskeligt at tilveiebringe, og paa den anden Side ønske vi gennem en Brændevinsstat eller efter Omstændighederne gennem en anden Skat — navnlig maaske gennem en Skat paa alkohol-holdigt Ol, forsaavidt som det maatte lykkes at finde en Fremgangsmaade, der muliggjorde en saadan Skat — at tilveiebringe en Ordning af dette Forhold. I Henhold hertil udtaler altsaa den Dagsorden, som vi have tilladt os at foreslaa det høie Thing, at vi ikke kunne gaa ind paa Forslaget, saaledes som det foreligger, men at vi dog paa den anden Side erkjende, at der er Anledning til at optage Spørgsmaalet om Skibsafgiften, at det er ønskeligt, at dette Spørgsmaal optages af Regjeringen, fordi det i og for sig er en Gjenstand, som ikke egner sig til at optages af det private Initiativ, samt at Spørgsmaalet helst maa optages i Forbindelse med andre den indirekte Bestatning vedrørende Spørgsmaal, saaledes at der kan tilveiebringes en samlet Reform. I saa Henseende antage vi ogsaa at være i Overensstemmelse med den høitærede Finansminister, thi den høitærede Finansminister har jo ved en tidligere Leilighed udtalt, at Skibsafgiften i og for sig var en Skat, der trængte til at reformeres, men at den paa den anden Side ikke